

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 4Tdo/13/2021  
Identifikačné číslo spisu: 2618010508  
Dátum vydania rozhodnutia: 13.10.2021  
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2618010508.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obvineného H. M. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 13. októbra 2021, o dovolaní obvineného H. M. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2020, sp. zn. 3To/40/2020 takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. M. odmieta.

### Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Senica (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 11. novembra 2019, sp. zn. 1T/90/2018 bol obvinený H. M. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v znení pred novelou č. 214/2019 Z. z. (ďalej len „Trestný zákon“), na tom skutkovom základe, že:

- obžalovaný H. M., v čase približne od 08:30 až do 09:00, dňa 20. októbra 2016 počas návštevy v rodinnom dome č. XXX/XX na ulici X. v meste Y.-R. využil nepozornosti poškodenej G. Y., nar. XX. R. XXXX, bytom X. XXX/XX, Y.-R. a z kabelky, ktorá sa nachádzala na vešiaku v chodbe uvedeného rodinného domu, odcudzil obálku s finančnou hotovosťou vo výške 13 000 Eur, čím spôsobil G. Y. škodu vo výške 13 000 Eur.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona za použitia § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň súd prvého stupňa podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenej G. Y., nar. XX. R. XXXX (ďalej tiež „poškodená“) v C., trvale bytom Y.-R., X. XXX/XX škodu vo výške 13.000,- Eur.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali obvinený a poškodená odvolania, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 30. júna 2020, sp. zn. 3To/40/2020

podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy označenému rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom ustanoveného obhajcu Mgr. Petra Nahodila, advokáta so sídlom v Senici, Robotnícka 79, dovolanie, a to z dôvodov plynúcich z ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s poukazom na ustanovenia § 2 ods. 10 a § 119 Trestného poriadku namietal zásadné porušenie práva na obhajobu tým, že odvolací súd úplne odignoroval všetky návrhy na vykonanie dôkazov v jeho prospech. Vyčítal súdom nižšieho stupňa, ako aj orgánom činným trestnom konaní, že sa horeuvedenými ustanoveniami Trestného poriadku a z nich plynúcimi zásadami vôbec nezaoberali, keďže vyšetrovateľ bezdôvodne nevyhovел jeho návrhom na vykonanie dôkazov, ktoré predložil v prípravnom konaní (napríklad v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia z 11. septembra 2017, vo svojej výpovedi prednesenej 29. novembra 2017, pri konfrontáciách so svedkami B. Y., G. Y. a K. O. uskutočnených 25. januára 2018, ale aj písomne prostredníctvom svojho obhajcu, a to návrhmi z 12. decembra 2017 a 27. januára 2018). Namietal ďalej, že počas celého trestného konania pri každej príležitosti spáchanie trestnej činnosti kladenej mu za vinu vždy zásadne poprel, pri každom procesnom úkone vždy rovnako opísal, ako v skutočnosti ku skutku došlo, no vyšetrovateľ sa, podľa názoru obvineného, opisom skutočného priebehu skutku nezaoberal, nepreveril jeho pravdivú verziu, dokonca ju ani nepripustil a odmietol vykonať všetky ním navrhnuté dôkazy, ktoré by ju potvrdili a vylúčili priebeh skutku tak, ako ho opisuje poškodená G. Y., keďže je nereálny a z jej strany vymyslený. Vyjadril názor, že vykonaniu dôkazov v prípravnom konaní nič nebránilo a ak by ich vyšetrovateľ vykonal, mohli byť zabezpečené všetky požadované kamerové záznamy, lokalizácie mobilných telefónov, zvukové a kamerové záznamy z údajne zničeného PC a ďalšie, ktoré žiadal vykonať, a ktoré by jednoznačne potvrdili, že skutok, pre ktorý bol odsúdený, nespáchal a ani spáchať nemohol, navyše dotknutý skutok ani nie je trestným činom. Namietal ďalej, že tieto nevykonané dôkazy by, podľa jeho názoru, potvrdili, že v čase, v ktorom mal údajne skutok spáchať, sa v rodinnom dome ani nenachádzal, nakoľko bol už na ceste do L. s tým, že do prevádzky „H.“, nachádzajúcej sa na ul. H. R. V. č. X, prišiel o 9.10 hod. Skutočnosť, že dôkazy, ktoré v prípravnom konaní navrhol a márne sa domáhal ich vykonania, boli dôvodné, v konečnom dôsledku, podľa jeho názoru, potvrdil aj okresný súd tým, že kancelárii dal pokyn, aby od OO PZ Šaštín-Stráže zistila, či disponujú kamerovým záznamom z miesta pred Y., a. s., obchodné miesto RP III, Y. - R. z 20. októbra 2016 v čase od 7.45 hod. do 9.45 hod., od Národnej diaľničnej spoločnosti a. s., Bratislava, či disponujú kamerovým záznamom z diaľnice a záznamom z mýtného systému z 20. októbra 2016 v úseku Kúty - Bratislava so zameraním na vozidlo Renault Kangoo striebornej farby, EC: R od Mestskej polície Dúbravka, Saratovská 34, Bratislava, či disponujú kamerovým záznamom z Bratislavy - Dúbravky, z ulice R. V. pri odbočke na ulicu P. 1 z 20. októbra 2016 a od Čerpacej stanice R. na ul. R. V., L., či disponujú kamerovým záznamom z 20. októbra 2016. V tejto súvislosti dovolateľ namietal, že nevykonanie ním navrhovaných dôkazov ide na ťarchu orgánov činných v trestnom konaní, keďže on ich vykonanie navrhol ešte v čase, keď všetky bolo možné vykonať a poukázal na to, že ich opätovne navrhol vykonať v rámci kontradiktórneho súdneho konania v písomnom podaní z 26. apríla 2019, doručenom okresnému súdu 30. apríla 2019, taktiež ich predkladal aj 25. augusta 2019 a následne priebežne na jednotlivých pojednávaniach, ktoré sa vo veci konali, avšak okresný súd tieto ním navrhnuté dôkazy neakceptoval, nezaoberal sa nimi a 16. septembra 2019 ich na hlavnom pojednávaní uznesením podľa § 277 ods. 2 Trestného poriadku ako nedôvodné odmietol. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že aj v odvolaní proti rozsudku okresného súdu zdôvodnil, prečo mali byť dôkazy, ktoré navrhol, vykonané, avšak krajský súd sa v uznesení z 30. júna 2020, sp. zn. 3To/40/2020 týmito dôvodmi dostatočne nezaoberal a nenapravil zásadné pochybenie spočívajúce v tom, že okresný súd nevykonal žiadne ním navrhované dôkazy a tým neobjasnil okolnosti svedčiace v jeho prospech. Namietal ďalej, že záver a rozhodnutie o jeho vine oprel okresný súd len o dôkazy, ktoré boli vykonané jednostranne v jeho neprospech, keďže išlo o troch svedkov, spriaznených rodinných príslušníkov, pričom aj z týchto výpovedí súd prvého stupňa vybral len tie, ktoré vyhovovali uznaniu viny obvineného. Okresný súd, podľa názoru dovolateľa, nepostupoval ani v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keďže k dispozícii mal len dôkazy v neprospech obvineného vzhľadom na to, že žiadne dôkazy a okolnosti

svedčiace v jeho prospech nevykonali a tieto hodnotil jednostranne. Vyjadril názor, že krajský súd nenapravil pochybenie súdu prvého stupňa vo vzťahu k odmietnutiu vykonať dôkazy a tým porušil jeho právo na spravodlivý proces, pričom zároveň mu tým bolo odňaté aj právo na riadnu obhajobu. K porušeniu jeho práva na obhajobu došlo, podľa názoru dovolateľa, aj na hlavnom pojednávaní konanom 16. septembra 2019 tým, že okresný súd podľa § 277 ods. 2 Trestného poriadku jeho písomne predložené návrhy na doplnenie dokazovania z 26. apríla 2019, 1. júla 2019 a 25. augusta 2019 odmietol ako nedôvodné bez toho, aby uviedol, prečo tak urobil s tým, že obdobne tak okresný súd odmietol ako nedôvodné aj návrhy na opätovné vypočutie svedkyne K. O., na vyzvanie poškodenej G. Y., aby stotožnila a identifikovala osobu Ing. J. F. a na vypočutie Ing. J. F., ktoré predložil prostredníctvom svojho obhajcu na hlavnom pojednávaní konanom 11. novembra 2019. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2013, sp. zn. 4Tdo/49/2013, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4. júla 2013, sp. zn. IV. ÚS 30/2013 a namietal, že v nich obsiahnutým právnym názorom sa okresný súd pri odmietnutí navrhnutých dôkazov neriadil, keďže nedal žiadnu presvedčivú odpoveď, prečo tak urobil, a to ani na hlavnom pojednávaní konanom 16. septembra 2019, kedy o odmietnutí dôkazov rozhodol, ale ani v samotnom rozsudku. V tejto súvislosti dovolateľ ešte namietal, že okresný súd o viacerých jeho návrhoch na vykonanie dôkazov vôbec nerozhodol, a to pokiaľ ide o blok preukazujúci zapltenie pohonných hmôt z tankovania, ktorý osobitne odovzdal vyšetrovateľovi pri jeho výsluchu za účelom jeho založenia do vyšetrovacieho spisu, avšak v spise sa nenachádza, pričom uvedený návrh predložil okresnému súdu aj 1. júla 2019 na hlavnom pojednávaní a na nevykonanie tohto dôkazu osobitne upozornil aj Krajský súd v Trnave listom z 24. mája 2020, ktorý ho však ponechal bez povšimnutia a vôbec sa jeho žiadosťou v tomto smere nezaoberal. K porušeniu práva na obhajobu došlo, podľa názoru obvineného, aj tým, že okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom 1. júla 2019 nedôvodne vyhovel viacerým námietkam prokurátorky podávaným proti jeho otázkam, ktoré adresoval vypočúvaným svedkom, a to G. Y., B. Y. a K. O. údajne z dôvodu, že tieto nesúviseli s prejedávanou vecou. Porušenie práva na obhajobu s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. júna 2019, sp. zn. Tpj 1/2019, z ktorého vyplýva požiadavka na kvalitatívny aspekt nahrávky zvuku, za ktorý je zodpovedný predseda senátu, vzhľadom dovolateľ aj v postupe okresného súdu pri vyhotovovaní prepisov zvukových záznamov z hlavných pojednávaní a verejného zasadnutia. V tejto súvislosti namietal, že zákonnú požiadavku, aby zvukový záznam a text zápisnice o hlavnom pojednávaní boli autentické, sa mu napriek jeho snahe nepodarilo preskúmať, keďže okresný súd na jeho žiadosť, ktorú zaznamenal do zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom 11. novembra 2019, aby mu bola zaslaná zápisnica o hlavnom pojednávaní a kópia kompletného spisového materiálu, zaslal len spis, avšak bez zvukových záznamov a bez prepisu zvukových záznamov, pričom zvukový záznam a jeho prepis, napriek jeho niekoľkonásobnej snahe, mu nebol zaslaný do dnešného dňa, pričom Krajský súd v Trnave zvukový záznam z verejného zasadnutia konaného 30. júna 2020 ani len nevyhotovil, a to napriek tomu, že oň žiadal a krajský súd upozornil, aby tak urobil.

V dôvodoch podaného dovolania obvinený ďalej namietal aj naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý vzhľadom v tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu plynúcemu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený vyjadril názor, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú nezákonné z dôvodu, že skutok, pre ktorý bol odsúdený, nespáchal. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4To/3/2016 namietal, že na vydanie odsudzujúceho rozsudku sa vyžaduje 100% miera istoty, pritom rozsudok okresného súdu o jeho vine je nesprávny, neodôvodnený a v rozpore so základnými zásadami trestného konania a Trestným právom. Za riadne odôvodnenie rozsudku nemožno, podľa názoru obvineného, považovať skoro doslovný odpis výpovede obvineného, svedkov a podstatný odpis došlých správ a úradných záznamov, keď samotné úvahy súdu prvého stupňa, prečo rozhodol tak, že ho uznal za vinného zo stíhaného skutku, ktorý nespáchal, vtlesnil len na necelú stranu. Poukazoval pritom na skutočnosť, že z odôvodnenia rozhodnutia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, pričom ak

rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky. Zdôraznil, že odôvodnenie rozhodnutia je dôležitým atribútom práva na spravodlivý proces, a to aj s poukazom na čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 209/04. Týmito ustanoveniami sa konajúci súd, podľa názoru obvineného, neriadil, keďže rozhodnutie o jeho vine odôvodnil iba všeobecnými, ničím nepodloženými formuláciami, pričom vychádzal zo zmätočných výpovedí svedkov G. Y., B. Y., K. O., ktorí sú navyše rodinní príslušníci s osobitným pomerom k veci, pretože ich skutočným záujmom v jeho veci bolo zabrániť objasneniu krokov, ktoré sa vykonali, a ktoré čiastočne uviedol obvinený vo svojej výpovedi, v prospech ich trestne stíhaného a medzitým aj k nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výške 25 rokov odsúdeného syna K. Y. Obvinený opätovne poukázal na to, že vo výpovedi pred vyšetrovateľom z 29. novembra 2017, ako aj v ďalších procesných úkonoch vždy uvádzal, že skutok nespáchal a trval na tom, že sumu 13.000,- Eur, ktorú mal poškodenej zobrať z kabelky zavesenej na chodbe, mu poškodená v skutočnosti dobrovoľne odovzdala a to spôsobom, ktorý opísal v dotknutej výpovedi, na hlavnom pojednávaní konanom 1. júla 2019, ale aj v písomných návrhoch na vykonanie dôkazov z 26. apríla 2019, ktorý bol okresnému súdu doručený 30. apríla 2019, z 1. júla 2019 a z 25. augusta 2019, ktorý bol súdu doručený 27. augusta 2019. Trval na tom, že poškodená G. Y. mu peniaze v sume 13.000,- Eur odovzdala dobrovoľne za účelom pomoci pre jej syna K. Y., pričom takto prevzaté peniaze ďalej aj na určený cieľ odovzdal, avšak vec sa nevybavila z dôvodu, že zo strany poškodenej G. Y. nebola poskytnutá zvyšná časť do sumy do 20.000,- Eur, t. j. ešte suma 7 000 Eur. Vzhľadom na to, že trestná vec vedená proti K. Y. bola medzitým právoplatne ukončená, je zrejmé, že táto pomoc pre ich syna sa minula účinkom, a zrejme z tohto dôvodu sa poškodená domáhala vyplatenia, respektíve vrátenia peňazí, ktoré za týmto účelom obvinenému poskytla. Toto konštatovanie je napokon, podľa názoru obvineného potvrdené aj tým, že k údajnému skutku malo dôjsť 20. októbra 2016, pričom k jeho oznámeniu zo strany poškodenej G. Y. došlo až koncom mesiaca august 2016 (správne v januári 2017). Obvinený ďalej vyjadril presvedčenie, že ak by sa skutok naozaj stal, tak by ho nahlásili na polícii okamžite, tak ako to poškodená spravila po údajnej krádeži v dome. V tejto súvislosti namietal, že ak by spáchal skutok spôsobom, ako to tvrdia poškodení, bolo by nelogické, aby písomne potvrdzoval prevzatie sumy 13.000,- Eur (nie pôžičku) za účelom ich použitia v prospech syna poškodených K. Y. Poškodená a svedkovia v podstate zhodne vo výpovediach uviedli, že záležitosti ich syna K. Y. s ním neprejednávali, ak by to však bola pravda, nemal by o ich synovi a jeho trestnom prípade, ako aj aktivitách vyvíjaných na jeho obhajobu, informácie. Je logické, že tieto informácie mohol mať jedine od poškodenej, jej manžel a dcéry. Ak by došlo k spáchaniu skutku spôsobom, ako to tvrdia poškodení, bolo by potom, podľa názoru obvineného, nelogické správanie ich dcéry K. O., ktorá s ním žila aj po údajnom spáchaní skutku nepretržite až do 13. februára 2017, kedy bol zadržaný v súvislosti s nástupom do výkonu trestu, taktiež nemá logiku, že K. O. dva dni po údajnom skutku za neho platila výživné a do výkonu trestu mu posielala zaľúbené dopisy, o čom súdu predložil aj príslušné potvrdenky o úhrade výživného a dotknuté listy. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. februára 2020, sp. zn. 5 To/17/2009, z ktorého plynie, že súd nemôže vyvodzovať zistenie skutkového stavu veci z domnienok a hypotéz, čo aj s vysokým stupňom pravdepodobnosti, pokiaľ pripadá do úvahy aj iný priebeh skutkového deja. Vyjadril názor, že okresný súd uznaním jeho viny porušil prezumpciu neviny podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Namietal, že orgány činné v trestnom konaní a súdy nižšieho stupňa sa touto zásadou nezaoberali, iniciatívne nevykonali žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali jeho nevinu, hoci boli dostupné a on sám predložil viacero návrhov na vykonanie dôkazov, pritom nimi chcel preukázať, že predmetný skutok nemohol spáchať, nakoľko sa v inkriminovanom čase nenachádzal v dome poškodenej G. Y. v Y. - R., ale bol na ceste do L., počas cesty do L. tankoval na pumpe R., a preto sú výpovede poškodenej G. Y. a svedkov B. Y. a K. O. nevierohodné, preukázateľne ich viackrát zmenili s cieľom neobjasniť podstatu pomoci, ktorú sa v tom čase snažili poskytnúť ich trestne stíhanému synovi K. Y., teda k samotnému skutku nedošlo, pretože G. Y. mu sumu 13.000,- Eur poskytla dobrovoľne práve v súvislosti s úkonmi vykonávanými v prospech pomoci pre ich syna. Preto bolo potrebné, tak ako to už navrhoval, zabezpečiť výpis telefónnych čísel (SIM-kariet) K. O. za rok 2016 so zameraním na dátum 20. októbra 2016, od mobilného operátora 02 výpis, ktorým by sa zároveň identifikovali telefónne čísla, ktoré sa používali 20. októbra 2016 a kto ich používal (H. M., G. Y., K. O.), zabezpečiť výpis telefónneho čísla (SIM) B. Y. za rok 2016 so zameraním na dátum 20. októbra 2016 od mobilného operátora Slovak

Telekom, pribrať do konania znalca z oboru telekomunikácie za účelom lokalizácie mobilných telefónov, SIM kariet, ktoré mali v užívaní H. M., G. Y., B. Y., K. O. 20. októbra 2016 (tento dôkaz vyvráti tvrdenie poškodenej, že v kritický deň medzi 08.30 hod. a 09.00 hod. bol v dome G. Y.), zabezpečiť kamerový záznam z obce Y. R. z 20. októbra 2016, zabezpečiť kamerový záznam z diaľničného úseku Kúty Bratislava z toho istého dňa a fotografie z Mýtneho systému na diaľnici, zabezpečiť kamerový záznam z 20. októbra 2016 z ulice H. R.. V. č. X L., z prevádzky D „H.“ a z pumpy R. na tejto ulici, zabezpečiť výpis z UPC na meno K. O. za obdobie 2017 a 2018, najmä však z 19. a 20. októbra 2016, stotožniť, predvolať a vypočúť ako svedka osobu, ktorú poškodená G. Y. vo svojej výpovedi označila ako „bratranec“, a od ktorého si mala vypožičať peniaze v sume 7.000,- Eur, predvolať a vypočúť ako svedka advokáta JUDr. O. a osobu menom R., ktorý údajne kupoval kotel pre poškodeného Y. a následne ho aj montoval. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozpory vo výpovediach vypočutých svedkov, keď v prípravnom konaní svedkovia zhodne tvrdili, že finančnú hotovosť v sume 13.000,- Eur mali pripravenú za účelom zaplatenia za nový plynový kotel v dome G. a B. Y., avšak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že za plynový kotel zaplatili dodávateľovi ešte pred samotným skutkom, t. j. pred 20. októbrom 2016, preto z dôvodu preukázaného klamstva následne na hlavnom pojednávaní zmenili výpovede tak, že sumu 13.000,- Eur mali údajne doma za účelom platby advokátovi ich syna K. Y. Poškodená G. Y. dodatočne, po tom, čo vypovedala na hlavnom pojednávaní konanom 1. júla 2019, korigovala svoju pôvodnú výpoveď písomným podaním z 20. júla 2019 (doručeným okresnému súdu 23. júla 2019), v ktorom „dokladovala“, kde a komu dala sumu 10.000,- Eur, pričom k svojmu podaniu priložila ako prílohu „Čestné vyhlásenie“ Ing. J. F. z 22. septembra 2016, z obsahu ktorého vyplýva, že prevzal od G. Y. sumu 20.000,- Eur na právne úkony spojené s trestnou vecou K. Y., prítom k údajnému skutku, za ktorý bol odsúdený, malo dôjsť až 20. októbra 2016, čo znamená, že sumu 13.000,- Eur nemohla mať poškodená v dome (tak ako to tvrdila vo výpovedi) za účelom platby advokáta jej syna, keďže tento už bol predtým vyplatený. Opätovne poukázal na to, že sumu 13.000,- Eur mu poškodená G. Y. poskytla na dohodnutý účel, a to „pomoc“ pri riešení trestného stíhania jej syna K. Y. a až po čase, keď sa pomoc pre syna minula účinku, poškodená a v podstate aj K. O. žiadali vrátenie peňazí, pričom vtedy vystavil potvrdenie o prevzatí týchto peňazí. Keďže však peniaze v súlade s účelom ďalej posunul na riešenie pomoci pre K. Y., nemal ich z čoho vrátiť, a preto G. Y. na neho podala trestné oznámenie. V závere svojho podania obvinený zdôraznil, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú svojvoľné, arbitrárne, založené na právne neakceptovateľných úvahách, nie sú riadne odôvodnené, a preto sú v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj v rozpore s § 2 ods. 4, 10, 12 a 18 Trestného poriadku.

V podstate z týchto dôvodov navrhol aby, Najvyšší súd Slovenskej republiky, podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku rozhodol tak, že uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/40/2020 z 30. júna 2020 bol porušený čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, a zákon v ustanovení § 2 ods. 4, 10, 12 a 18 Trestného poriadku, § 58 ods. 5 a 6 Trestného poriadku, § 61a Trestného poriadku, § 119 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku a § 168 ods. 1 Trestného poriadku, v neprospech obvineného H. M. a toto uznesenie zrušil. Tiež navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad a aby Krajskému súdu v Trnave prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Senica (ďalej len „prokurátorka“), ktorá vo svojom vyjadrení zhrnula rozhodnutia súdov nižších stupňov a namietala, že aj keď obvinený v rámci svojho dovolania poukázal aj na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, obsahovo ich nevymedzil. Konštatovala, že obvinený neuviedol žiaden z dôkazov, ktorý by bol vykonaný nezákonným spôsobom, čo je podstatou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Vyjadrila názor, že nezákonnosť dôkazu musí vyplývať z obsahu spisu a nie z toho, že vykonaný dôkaz bol vyhodnotený v rozpore s predstavami obvineného, pričom nevykonanie navrhnutých dôkazov dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nenapĺňa. V nadväznosti na to prokurátorka konštatovala, že obvinený založil svoje dovolanie na nespokojnosti so zisteným skutkovým stavom, a to najmä z dôvodu nevykonania ním navrhovaných dôkazov, čo subsumoval pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i)

Trestného poriadku, ktoré však obsahovo týmto dôvodom nezodpovedajú. Poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/34/2014 prokurátorka zdôraznila, že skutkový stav, tak ako ho ustálili sudy nižšieho stupňa, môže byť preskúmaný dovolacím súdom výlučne na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti, pričom ani extrémny nesúlad zisteného skutku s vykonanými dôkazmi nenaplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a pochybenia skutkovej podstaty sú uplatniteľné iba v rámci dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prokurátorka poukázala na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej, v prípade ak obvinený navrhuje vykonať dôkazy, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu sa zaoberať každým takýmto návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím o návrhu rozhodnúť, a to mu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, prípadne rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, pričom za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 ods. 11 Trestného poriadku, ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Vyjadrila názor, že aj keď obvinený navrhol vykonať množstvo dôkazov, ktoré okresný súd väčšinou odmietol ako nedôvodné, o každom návrhu dovolateľa na vykonanie dôkazov rozhodol, pričom skutočnosť, že sa vykonanými dôkazmi, ktoré obvinený navrhol, nepodarilo preukázať skutočnosti, ktoré od nich očakával, nespôsobuje porušenie jeho práva na obhajobu. V tejto súvislosti poukázala na výpoveď dovolateľom navrhnutého svedka J. F., ktorý vyjadrenia obvineného o ceste do L. a ním tvrdený priebeh skutku nepotvrdil s tým, že jeho verziu nepotvrdil ani ním navrhnutý dôkaz vyžiadaný z Národnej diaľničnej spoločnosti, podľa ktorej výskyt motorového vozidla na úseku, ktorým mal 20. októbra prechádzať, nebol zaznamenaný. Vykonaným dokazovaním bolo, podľa názoru prokurátorky, jednoznačne a nepochybne preukázané, že žalovaný skutok sa stal spôsobom a v rozsahu, ako to ustálili okresný súd, pričom ani krajský súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by skutkové závery okresného súdu spochybňovali. Vzhľadom na to, že vykonané dôkazy nepripúšťajú iný priebeh skutkového deja, okresný súd nemohol postupovať podľa zásady „in dubio pro reo“ tak, ako to požadoval obvinený vo svojom dovolaní a nebolo ani potrebné ďalšie dôkazy vykonávať. Na základe vyššie uvedených skutočností prokurátorka navrhla dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

V doplnení dovolania doručenom Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 16. marca 2021 obvinený namietal, že v jeho prípade nemohlo byť použité ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona, pretože nebol včas pred jeho neodvolateľným vyhlásením podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku upozornený na možné navýšenie trestnej sankcie v prípade preukázania viny. S poukazom na zápisnicu o hlavnom pojednávaní konštatoval, že podľa § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona bol poučený až potom, čo bolo určené poradie výsluchu svedkov, svedkovia boli poučení a k poučeniu sa vyjadrili, pričom poučený v tomto smere (ohľadne možného navýšenia trestnej sadzby) nebol ani vyšetrovateľom, prokurátorom, či iným štátnym orgánom. Poukazujúc na stanovisko trestnoprávneho kolégia z 10. júna 2019, sp. zn. Tpj 26/2019, namietal porušenie svojho práva na obhajobu naplnajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože v rámci splnenia povinnosti podľa § 34 ods. 5 Trestného poriadku, sa mal súd podľa jeho názoru pri poučení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku presvedčiť, či bol v skoršom priebehu konania poučený aj o možnosti upravenia trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, čo síce bol, ale podľa zápisnice oneskorene, pretože z hľadiska svojich práv mal a musel vedieť, aká v jeho neprospech upravená (sprísnená) sadzba sa spája s údajným trestným činom, ktorého sa týka jeho neodvolateľné vyhlásenie. V doplnení svojho dovolania obvinený ďalej namietal, že sudkyňa krajského súdu JUDr. Katarína Stanislavská mala v jeden deň minimálne dve pojednávania v trestných veciach (vrátane jeho), pričom v inej trestnej veci (obžalovaného K. V.) sa podrobne vyjadrila aj k judikátu sp. zn. Tpj 26/2019, pričom v jeho trestnej veci predmetný judikát úplne ignorovala a ignorovala aj z neho vyplývajúce pochybenia týkajúce sa rozhodnutia okresného súdu, ktoré je zaťažené nezákonnosťou, čím je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v nadväznosti na § 257 ods. 5 Trestného poriadku. Ďalšie pochybenie odvolacieho súdu vzhľadom na dovolateľa v tom, že krajský súd sa nevyjadril a ani žiadnym iným spôsobom nezaujal stanovisko k Nálezu Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS 733/01. V nadväznosti na to konštatoval, že pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí

vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, je potrebné predmetné rozhodnutie považovať za arbitrárne, teda v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), pričom v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), sp. zn. I. ÚS 265/05. Poukazujúc na rozhodnutie ústavného súdu, sp. zn. III. ÚS 79/02 konštatoval obsah práva na súdnu ochranu a spravodlivé konanie a poukazujúc na rozhodnutia sp. zn. PL. ÚS 36/95, I. ÚS 87/93, Pl. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, konštatoval obsah princípu právnej istoty. Opakovane namietal, že postupom súdov nižšieho stupňa došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1, ods. 3 Dohovoru a čl. 46 ods. 1, ods. 2, čl. 2 ods. 2 ústavy a konaním oboch súdov bol tak naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku rozhodol tak, že uznesením Krajského súdu Trnava z 30. júna 2020, sp. zn. 3To/40/2020, bol porušený čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 4, ods. 10, ods. 12, ods. 18 Trestného poriadku, § 58 ods. 5, ods. 6 Trestného poriadku, § 61a Trestného poriadku, § 119 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku, § 168 ods. 1 Trestného poriadku, v neprospech obvineného, toto uznesenie zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na toto rozhodnutie obsahovo nadväzujúce a aby krajskému súdu nariadil predmetnú vec v potrebnom rozsahu znova prerokovať a rozhodnúť. K tomuto doplneniu dovolania obvinený priložil aj Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 14 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2019, ako aj svoj komentár k predmetnému stanovisku.

Podaním zo 16. februára 2021, ktoré bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené 11. mája 2021 obvinený reagoval na vyjadrenie prokuratúry a zároveň opravil svoje dovolanie z 30. decembra 2020. V dotknutom podaní uviedol, že s vyjadrením prokurátorky v celom rozsahu nesúhlasí a namietal, že počas celého trestného konania, pri každej príležitosti spáchanie trestného činu, ktorý sa mu kládol za vinu, vždy zásadne poprel. Vyjadril názor, že prokurátor nielenže v jeho veci nevykonával dozor, ale nezaoberal sa a ani nedal preveriť jeho pravdivú verziu, túto dokonca ani nepripustil, nezabezpečil, aby vyšetrovateľ vykonal všetky ním navrhnuté dôkazy, čím sa výraznou mierou podieľal na jeho nezákonnom odsúdení. Tvrdil, že obsah vyjadrenia prokurátorky nemá žiadnu oporu v spise s tým, že prokurátor v prípravnom konaní a ani súd na hlavnom pojednávaní si nemôže vyberať, ktoré z vykonaných dôkazov vyhodnotí a ktoré nie, o ktoré z vykonaných dôkazov oprie svoje skutkové závery, a ktoré opomenie alebo nevykoná tak, ako to bolo v jeho prípade. Vyjadril názor, že všetky dôkazy, ktoré smerovali k potvrdeniu dôvodnosti jeho výpovedí a jeho nevinu neboli vykonané ani v prípravnom, ale ani v súdnom konaní. Ním podané dovolanie opravil v tom smere, že poškodená podala trestné oznámenie až v januári 2017 (nie až koncom mesiaca august 2016 ako to nesprávne uviedol v dovolaní).

Podané dovolanie obvinený ďalej doplnil aj podaním z 22. marca 2021, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 23. marca 2021, v ktorom namietal naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a ku ktorému priložil komentár k ustanoveniu § 61a Trestného poriadku. V predmetnom doplnení dovolania namietal, že priebeh verejného zasadnutia konaného 30. júna 2020 nebol zaznamenaný s využitím technického zariadenia určeného na zaznamenávanie zvuku, nebolo ani vyhlásené opatrenie podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku a odvolací senát ani v zmysle § 61a Trestného poriadku neskonštatoval, že nahrávacie zariadenie nie je k dispozícii, respektíve je nefunkčné. Obvinený vyjadril názor, že na predmetnom verejnom zasadnutí bolo vykonávané dokazovanie, keďže bola podaná správa o stave veci, boli čítané listiny a keďže obsah prednesenej správy nebol protokolovaný, nie je možné zistiť v akom kontexte podaná správa znela. Hoci upozornil, že sa verejné zasadnutie nenahráva, k náprave nedošlo. Sudkyňa JUDr. Katarína Stanislavská, mu povedala, že do zápisnice sa uvedie len to, čo ona chce, a nie to, čo on povie, pričom zároveň odmietla od obvineného prevziať stanoviská sp. zn. Tpj 1/2019 a Tpj 26/2019 a túto skutočnosť odmietla poznamenať do zápisnice. Obvinený ďalej namietal, že na dotknutom verejnom zasadnutí navrhol vykonať dôkaz v podobe lokalizácie telefónov, avšak na tento návrh nedostal žiadnu odpoveď, dokonca ani zamietavú. Tým, že odvolací súd 30. júna 2020 vôbec nerozhodol o jeho návrhoch na vykonanie

dôkazov, došlo podľa jeho návrhu k porušeniu § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Dodal, že navrhované dôkazy by jasne vyvrátili dôvodnosť trestného stíhania voči nemu, nakoľko sa v danom čase nachádzal cca 100 km od rodinného domu poškodených, teda údajnú krádež nemal ako spáchať. Namietal ďalej, že do dnešného dňa mu nebola doručená zápisnica o verejnom zasadnutí, hoci ju on aj obhajca žiadali. Z dôvodu, že verejné zasadnutie nebolo nahrávané, považoval obvinený argumentáciu prokurátora, svojho obhajcu v spojení so záverečnými návrhmi, preberanie dôkaznej situácie, predloženie listinných dôkazov v rámci verejného zasadnutia za dôkazy získané nezákonným spôsobom. Vyjadril názor, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú založené na extrémnom nesúlade medzi skutkovými a právnymi závermi, pričom sa nevysporiadali s obhajobnými návrhmi a námietkami obvineného, nerešpektovali základné ústavné princípy, deformovali dôkazné prostriedky, svojvoľne aplikovali normy trestného práva, čím naplnili dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku. Poukazujúc na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach Delcourt proti Belgicku zo 17. januára 1970, Sutter proti Švajčiarsku z 22. februára 1984, rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. ÚS 79/02 dovolateľ konštatoval potrebu dodržiavania práva na spravodlivé súdne konanie a spravodlivý súdny proces plynúce z čl. 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd. V závere zotrval na svojom už skôr uvedenom konečnom návrhu.

Obvinený ďalej doplnil ním podané dovolanie aj podaním z 29. marca 2021, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 30. marca 2021, v ktorom vyjadril názor, že vychádzajúc z Metodického pokynu č. 1/2006 generálneho riaditeľa Sekcie trestného práva Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky k záznamu pojednávania pomocou technického zariadenia z 30. marca 2006 vydaného na vykonanie záznamu pojednávania podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku v znení zákona č. 65/2005 Z. z. a zákona č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku diktafón, keďže len priestorovo zaznamenáva zvuk v pojednávacej miestnosti, nie je vhodný na individuálnu identifikáciu osôb, ktorých hlas zaznamenáva, a preto nie je iným vhodným záznamovým zariadením na vykonanie záznamu hlavného pojednávania podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku. V nadväznosti na to, obvinený namietal, že na zaznamenanie hlavného pojednávania konaného 1. júla 2019 bol použitý diktafón, čím okresný súd zaťažil súdne konanie nezákonnosťou s tým, že porušenie procesného predpisu pri zaznamenávaní vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní viedlo k ich znehodnoteniu do takej miery, že nie sú použiteľné. Obdobne postupoval okresný súd aj na hlavných pojednávaniach konaných 16. septembra 2019 a 11. novembra 2019. Obvinený ďalej poukázal na to, že po vyžiadaní komplet spisového materiálu, mu nebola doručená žiadna zvuková nahrávka a v spise sa takáto nahrávka ani nenachádzala. Tieto pochybenia spôsobujúce podľa názoru obvineného nepoužiteľnosť vykonaných dôkazov, bránili odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok vecne preskúmal, preto mal rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. V závere svojho podania zotrval na už predtým uvedenom konečnom návrhu.

Podané dovolanie obvinený doplnil aj podaním zo 4. októbra 2021, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 6. októbra 2021, v ktorom opätovne namietal naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku a súdom nižšieho stupňa vytýkal, že jeho návrhy na vykonanie dôkazov bez riadneho odôvodnenia zamietli, navyše tie dôkazy, ktoré boli vykonané, boli podľa názoru obvineného nelogickým spôsobom zdeformované, pričom súdy nižšieho stupňa úplne odignorovali dôkazy v podobe predložených šekov za výživné. Pre úplnosť dodal, že dcéra údajne okradnutých rodičov zaplatila zaňho šek na výživné dva dni po údajnej krádeži, žila v spoločnej domácnosti s údajným zlodejom (teda s ním), poskytovala mu také benefity ako bývanie v rodinnom dome, užívanie osobných motorových vozidiel a iné, čo považoval za nelogické. Taktiež považoval za nelogické, aby dcéra údajne okradnutých rodičov posielala peniaze, zaľúbené listy údajnému zlodejovi do ÚVTOS. V závere opätovne zopakoval už skôr uvedený konečný návrh.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods.

1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie tohto práva zakladá vyššie označený dovolací dôvod).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] videl obvinený okrem iného v tom, že sudy nižšieho stupňa nevykonali dôkazy ním navrhované, ich vykonanie bez náležitého odôvodnenia odmietli, prípadne vykonanie niektorých z nich ani neodmietli a obdobne tak náležite neodôvodnili ani rozhodnutia, ktorými uznali jeho vinu.

Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom

dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011).

Vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku obvinený je síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 116/2014).

Súd vykonávajúci dokazovanie teda návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam, a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Súd je však povinný s návrhmi strán v konaní, čo do rozsahu dokazovania, sa vysporiadať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 5Tdo/54/2019, 4Tdo/34/2018).

Okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 16. septembra 2019 a 11. novembra 2019, pred ukončením dokazovania, uznesením podľa § 272 ods. 2 Trestného poriadku odmietol vykonať celý rad v zápisnici o dotknutom hlavnom pojednávaní vymenovaných dôkazov navrhovaných obhajobou a samotným obžalovaným, pretože, ako to plynie z odôvodnenia jeho rozsudku (strana 15), ale aj uznesenia krajského súdu (strana 11), išlo o návrhy nedôvodné, nesúvisiace s prejednávaným skutkom, zbytočné, pretože v prejednáanej veci bolo vykonané dokazovanie v rozsahu postačujúcom a nevyhnutnom na rozhodnutie, vykonané dôkazy v dostatočnej miere postačovali na vyslovenie jednoznačných záverov o vine tak, ako vyplývajú z výsledkov vykonaného dokazovania a v konečnom dôsledku ako sú premietnuté do výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Vykonanie ďalších dôkazov navrhnutých obžalovaným nepovažoval krajský súd za nevyhnutné vzhľadom na ostatné už vykonané dôkazy, ktoré boli postačujúce pre rozhodnutie súdu s tým, že ich vykonanie by nemalo žiaden vplyv na správnosť zisteného skutkového stavu.

Je pravdou, že v neprehľadnom množstve obvineným navrhovaných dôkazov tak okresný, ako aj krajský súd prehliadli návrh na vykonanie dôkazu, a to vyžiadanie bloku o zaplatení pohonných hmôt, ktoré mal obvinený tankovať 20. októbra 2016.

Avšak aj keď okresný, ale ani krajský súd výslovne vykonanie tohto návrhu neodmietli a jeho odmietnutie neodôvodnili, z vyššie uvedeného, ale aj z celého kontextu rozhodnutia (primerane v tomto smere rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 45/2018, Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 436/2019) plynie, ako to už bolo napokon vyššie naznačené, že tak súd prvého stupňa, ako aj súd odvolací považovali skutkový stav za spoľahlivo preukázaný vykonanými dôkazmi, preto nepovažovali za potrebné ďalšie dôkazy (a to ani žiadať blok o zakúpení pohonných hmôt) vykonávať, keďže na podklade vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že obvinený cestu do Bratislavy v kritický čas nevykonával.

Z uvedeného je teda zrejmé, že súd prvého stupňa sa dôkaznými návrhmi obvineného zaoberal, procesne na ne reagoval a pred meritorným rozhodnutím, teda pred vyhlásením v úvode tohto rozhodnutia označeného rozsudku, ich odmietol, pričom krajský súd sa s jeho postupom, ako to vyplýva z jeho rozhodnutia stotožnil a odôvodnenie nevykonania ďalších dôkazov aj doplnil. Zároveň v dôvodoch spomínaných rozhodnutí, ako je to vyššie uvedené, súdy nižšieho stupňa vysvetlili, prečo dotknuté návrhy na doplnenie dokazovania odmietli, pričom tento obsah a rozsah vlastnej úvahy súdov nižšieho stupňa o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ktorú nie je možné považovať za svojvoľnú, či arbitrárnu, dovolací súd v rámci dovolacieho konania, nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom podľa § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou, Trestného poriadku, podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku však

dovolací súd nemôže skúmať a meniť (primerane už spomínané rozhodnutie publikované pod číslom R 7/2011).

Vo vzťahu k námietkam obvineného, že krajský súd nereagoval na jeho návrh prednesený na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní vykonať dôkaz lokalizovaním jeho telefónov sa žiada uviesť, že návrh na vykonanie tohto dôkazu odmietol už okresný súd, pričom krajský súd sa s jeho postupom, ako to plynie z jeho uznesenia, v plnom rozsahu stotožnil, preto nebolo potrebné, aby vykonanie tohto dôkazu aj sám odmietal. Navyše podľa ustálenej súdnej praxe (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 44/2018) nie je potrebné, aby krajský súd návrhy na vykonanie dokazovania prednesené na verejnom zasadnutí výslovne odmietal, ale postačí, ak sa s nimi vysporiada v odôvodnení svojho rozhodnutia, keďže ustanovenia o hlavnom pojednávaní sa na vykonávanie dokazovania vychádzajú z ustanovenia § 295 ods. 2 Trestného poriadku vťahujú na verejné zasadnutie len primerane, pričom krajský súd ako to už bolo uvedené, sa návrhmi obvineného na doplnenie dokazovania v primeranom rozsahu vysporiadal.

Pokiaľ ešte obvinený namietal, že mu doposiaľ nebola doručená zápisnica o verejnom zasadnutí, hoci doručenie jej opisu požadoval on, ako aj jeho obhajca, k tomu na žiada uviesť, že takáto požiadavka nie je v zápisnici o verejnom zasadnutí zaznamenaná a aj keby snáď k nej došlo, takáto prípadné pochybenie, keďže rozhodnutie krajského súdu obvinenému doručené bolo, nemá žiaden zásadný vplyv na jeho právo na obhajobu.

Preto vyššie uvedenými námietkami obvineného k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nedošlo.

Pokiaľ obvinený namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, ktorými bola konštatovaná jeho vina, k tomu sa žiada v prvom rade uviesť, že podľa § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné, preto námietky dovolateľa v tom smere, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa, podľa jeho názoru, nie sú náležite odôvodnené v zásade žiaden dovolací dôvod nenapĺňajú.

Na strane druhej je potrebné obvinenému prisvedčiť, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napríklad rozhodnutia ústavného súdu, sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, II. ÚS 449/2015).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLĽP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06) - primerane rozhodnutie ústavného súdu, sp. zn. III. ÚS 155/2018.

V prejednávanej veci, podľa názoru najvyššieho súdu, tak okresný, ako aj krajský súd dostatočným

spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný, či arbitrárny, uviedli, ktoré skutočnosti vzali za dokázané, o ktoré dôkazy opreli svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnali s obhajobou, prečo nevyhoveli návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravovali, keď posudzovali dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Okresný súd v napadnutom rozsudku popísal dôkazy, ktoré boli v prejednávanej veci vykonané, konštatoval, že obvinený bol zo spáchania žalovanej trestnej činnosti usvedčený najmä výpoveďami poškodenej G. Y., svedka B. Y., podporne aj výpoveďou svedkyne K. O., ich dcéry, ktoré považoval v podstatných skutočnostiach za konzistentné (účel použitia dotknutých peňazí aj vzhľadom na to, že disponovanie s nimi nepoprel ani samotný obvinený, nie je podstatný a tým pádom zásadný význam nemajú ani jeho sa týkajúce rozpory). Obvinený, ako to už bolo naznačené, v podanom dovolaní ani nepoprel, že sumou vo výške 13.000,- Eur, patriacou poškodenej disponoval, namietal „len“, že túto sumu mu dala dobrovoľne pred bankou pred svedkom J. F., pričom následne s dotknutým svedkom odišiel do L. po diaľnici Kúty - Bratislava, kde spomínaného svedka vyložil. Tieto skutočnosti však svedok J. F., ktorému nebol dôvod neveriť, nepotvrdil a taktiež systém Národnej diaľničnej spoločnosti prechod vozidla, ktorým mal obvinený v kritický čas do L. cestovať, nezaznamenal. Týmito dôkazmi považoval okresný súd obhajobu obvineného a jeho verziu o ceste do L. v čase skutku za spoľahlivo vyvrátenú, preto už nebolo potrebné ju ďalej vyvracať, či potvrdzovať inými dôkazmi, s čím sa krajský súd bez výhrad stotožnil, pričom tieto úvahy súdov nižšieho stupňa, na podklade ktorých ustálili svoje skutkové zistenia, a ktoré nie je možné považovať za svojvoľné, či arbitrárne, dovolací súd v rámci dovolacieho konania, nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom podľa § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou, Trestného poriadku, podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. (Primerane už spomínané rozhodnutie publikované pod číslom R 7/2011). Každopádne vzhľadom na objektívnosť dôkazu, a to správy Národnej diaľničnej spoločnosti (navyše podporovanej výpoveďou nezainteresovaného svedka J. F., ktorý cestu do L. s obvineným poprel), je potrebné súdom nižšieho stupňa prisvedčiť, že je nepravdepodobné, aby nejakým iným, a to aj dovolateľom navrhovaným dôkazom, bolo preukázané, že obvinený cestu do L. v kritický čas vykonal.

Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu dáva odpoveď aj na obvineným namietanú zdanlivú nelogickosť v postupe poškodenej a jej rodinných príslušníkov, spočívajúcu v tom, že poškodenej, hoci ku skutku došlo v októbri 2016, trestné oznámenie podala až v januári 2017, navyše dcéra poškodenej, svedkyňa K. O., napriek tomu, že jej rodičom odcudzil finančné prostriedky v pomerne vysokej sume, s ním po určitú dobu ešte naďalej žila, zaplatila zaňho výživné, do výkonu trestu mu posielala peniaze a zaľúbené listy. Z výpovedí oboch svedkýň, ale aj svedka B. Y. zachytených v odôvodnení rozsudku okresného súdu plynie, že obvinený podpísal prehlásenie, že od poškodenej prevzal sumu 13.000,- Eur s tým, že ju bude splácať po 500,- Eur mesačne, preto poškodenej vyčkávala, či obvinený túto sumu nesplátí sám a až následne trestné oznámenie podala. Z výpovede svedkyne K. O. potom ešte plynie, že obžalovanému posielala peniaze a zaľúbené listy, pretože sa bála, že keď ho prepustia a on sa dozvie, že ho udala, tak jej ublíži. Vo svetle tohto vysvetlenia potom obvineným namietaný postup poškodenej, ale ani jej dcéry nelogickosti nevykazuje.

Pokiaľ obvinený namietal porušenie svojho práva na obhajobu, spočívajúce v tom, že sudkyňa okresného súdu vyhoveľa viacerým námietkam prokurátorky podaným proti otázkam kladeným zo strany obvineného svedkom G. Y., B. Y. a K. O. z dôvodu, že nesúviseli s prejednanou vecou, k tomu sa žiada uviesť, že obvinený nenamietal procesný postup okresného súdu týkajúci sa spôsobu vykonávania výsluchu, konkrétne namietania položených otázok stranou v konaní, plynúci z ustanovenia § 259 Trestného poriadku v spojení s § 261 ods. 4 Trestného poriadku a § 132 ods. 2 Trestného poriadku.

Podľa § 259 Trestného poriadku strany môžu namietat spôsob vykonávania výsluchu, najmä môžu namietat prípustnosť otázky položenej vypočúvajúcim. O námietke rozhodne predseda senátu. Ak námietke vyhovie, vypočúvaný nie je povinný na otázku odpovedať a táto otázka sa do zápisnice

nezapíše alebo sa zo zápisnice vyčiarkne. O námietke proti otázke predsedu senátu, sudcu alebo prísediaceho rozhodne senát.

Podľa § 261 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku ustanovenia § 258 ods. 2 a 3 a § 259 sa použijú primerane aj na vykonanie dôkazu výsluchom svedka.

Podľa § 132 ods. 2 Trestného poriadku svedka možno vypočúvať len do miery nevyhnutnej pre trestné konanie. Môžu sa mu klásť otázky na doplnenie výpovede alebo na objasnenie neúplností, nejasností alebo rozporov. Otázky sa musia klásť ohľaduplne a zrozumiteľne. Svedkovi sa nesmú klásť otázky, v ktorých je obsiahnuté, ako na otázku odpovedať, otázky klamlivé ani otázky, ktoré by obsahovali skutočnosti, ktoré sa majú zistiť až z jeho výpovede. Otázky nesmú neodôvodnene zasahovať do súkromia vypočúvaného s výnimkou zisťovania pohnútky obvineného, obzvlášť ak ide o svedka chorého alebo svedka poškodeného trestným činom proti ľudskej dôstojnosti.

Vzhľadom na to, že vychádzajúc z ustanovenia § 132 ods. 2 Trestného poriadku, svedka je možné vypočúvať len do miery nevyhnutnej pre trestné konanie, neumožnenie kladenia otázok z dôvodu, že položené otázky nesúvisia s prejednávanou vecou, je v súlade s postupom týkajúcim sa kladenia otázok vyplývajúcim z vyššie citovaných ustanovení.

Pokiaľ obvinený v dôvodoch podaného dovolania rozporoval obsah odôvodnenia okresného súdu, na podklade ktorého nepripustil zo strany dovolateľa niektoré otázky (pretože nesúviseli s prejednávanou vecou), ide o námietky skutkového charakteru, ktoré sú však, ako to už bolo vyššie uvedené, vychádzajúc z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, z prieskumu dovolacieho súdu vylúčené.

Nepripustenie ďalších otázok kladených stranou konania pre nesúvis s prejednávanou vecou je určenie rozsahu dokazovania, ktoré je ako to už bolo vyššie uvedené, taktiež pre jeho skutkový charakter vylúčený z prieskumu dovolacieho súdu, pričom úvahy súdov nižšieho stupňa s ohľadom na už konštatované dôvody nie je možné považovať za svojvoľné, arbitrárne.

Obvinený v podanom dovolaní síce tvrdil, že tieto otázky „v konečnom dôsledku“ (teda nie priamo, zjavne) súvisia s jeho obhajobou, teda s jeho verziou priebehu skutkového deja, avšak len vo všeobecnej rovine bez poukázania na konkrétne argumenty, z ktorých by bolo zrejmé, že okresný súd mohol tento súvis s prejednávanou vecou identifikovať, pritom úlohou dovolacieho súdu nie je domýšľať si, či hľadať, v čom by mohli spočívať konkrétne dôvody obvineného námietok (primerane napríklad rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 518/2019).

Navyše aj keby snáď bolo pravdou, že obvinenému nebolo umožnené klásť dotknutým svedkom otázky, ktoré s vecou súviseli, ani ich prípadné opätovné polozenie a odpovede na ne by k zmene súdmi ustáleného skutku nevedli. Súdov nižšieho stupňa založili totiž svoje odsudzujúce rozhodnutia právne na výpovediach dotknutých troch svedkov, vo vzťahu ku ktorým nemalo byť obvinenému umožnené klásť otázky, pričom dospeli (súdy) k záveru, že výpovede týchto svedkov sú v podstatných rysoch, pokiaľ ide o priebeh skutku, zhodné s tým, že na podklade Správy Národnej diaľničnej spoločnosti a výpovede svedka J. F. považovali za vylúčené, aby skutok prebehol tak, ako to tvrdil obžalovaný. Za situácie potom, že ani odstránenie prípadnej namietanej vady by nevedlo k zmene postavenia obvineného, nemôže ísť v kontexte konkrétnych okolností prejednávaného prípadu o chybu zásadného významu, pritom len také porušenie práva na obhajobu je možné považovať za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Dovolanie totiž nemožno považovať za dôvodné, ak by ním namietané a dovolacím súdom zistené porušenie zákona nemohlo viesť ku zmene napadnutého rozhodnutia. Dovolanie by v takom prípade v konečnom dôsledku nemohlo byť úspešné a splniť ním sledovaný účel nápravy, ani ak by mu dovolací súd vyhovel, čím by stratilo procesnú povahu opravného prostriedku. Preto dovolací súd také dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného

poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 52/2013, bod III.).

Napokon z obsahu spisu je zrejmé, že obžalovaným kladené a prokurátorkou namietané otázky skutočne nemali s prejednávanou vecou súvis.

Pokiaľ obvinený namietal, že pred neodvolateľným vyhlásením o jeho nevine nebol poučený podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, a preto v jeho prípade nemohlo byť použité, k tomu je potrebné uviesť, že vychádzajúc z ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku je v zásade neodvolateľné len vyhlásenie o vine, ktoré obvinený neurobil. Navyše pred svojou výpoveďou, ako to plyní zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vykonávanom okresným súdom, o použití ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného poriadku obvinený poučený bol (napokon dovolateľ túto skutočnosť ani nerozporuje, tvrdí len, že poučený bol neskoro), preto takýmto postupom právo na obhajobu obvineného, ale ani žiadne iné porušené nebolo.

Ani vyššie uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania, teda k dokazovaniu. Týka sa predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá, teda ich vyhľadávanie a zabezpečovanie, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/26/2017, 3Tdo/39/2019, 4Tdo/88/2015).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistenej porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov, tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 24/2020).

V podanom dovolaní však obvinený nevymedzil konkrétny dôkaz, ktorý by mal byť zaťažený nezákonnosťou a nepoukázal ani na konkrétnu vadu, ktorá by mala jeho nezákonnosť spôsobovať.

Pokiaľ obvinený namietal, že verejné zasadnutie o jeho odvolaní vykonávané krajským súdom 30. júna 2020 nebolo zvukovo zaznamenávané podľa § 61a Trestného poriadku, hoci na ňom bolo vykonávané dokazovanie, k tomu je potrebné uviesť, že vychádzajúc zo zápisnice o tomto úkone na dotknutom verejnom zasadnutí dokazovanie vykonávané nebolo, keďže podanie správy o stave veci so zameraním na otázky, ktoré je potrebné riešiť a v rámci toho oboznámenie podstatného obsahu rozhodnutia okresného súdu, podaných odvolaní a iných častí spisu vykonávaním dokazovania nie je, preto krajský súd postupoval v súlade s § 61a Trestného poriadku, ktoré ukladá súdu povinnosť verejné zasadnutie zvukovo zaznamenávať, len ak na ňom dokazovanie bolo vykonávané.

Je pravdou, vychádzajúc z obsahu zápisnice o vyššie uvedenom verejnom zasadnutí, že predsedníčka senátu na jeho začiatku nevyhlásila opatrenie, ktorým by rozhodla o spôsobe vyhotovovania zápisnice o tomto úkone, z jej ďalšieho postupu, ako aj samotnej zápisnice je však nepochybne zrejmé, že bola vyhotovovaná diktovaním predsedom senátu. Len samotné formálne pochybenie spočívajúce v tom, že predsedníčka senátu opatrenie podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku nevyhlásila, nemá žiaden

materiálny dopad na práva obvineného a ani na zákonnosť dovtedy vykonaných dôkazov.

Pokiaľ obvinený namietal, že predsedníčka senátu odmietla od neho prevziať ním predkladané judikáty a túto skutočnosť nepoznamenala do zápisnice o verejnom zasadnutí, k tomu sa žiada v prvom rade uviesť, že táto skutočnosť z obsahu zápisnice neplynie. Ak obvinený dospel k záveru, že zápisnica o verejnom zasadnutí jeho priebeh verne nezachytáva, mal možnosť dožadovať sa jej opravy, a to aj postupom podľa § 60 Trestného poriadku. Z obsahu spisu však neplynie, že by obvinený, či jeho obhajca takto postupovali. Navyše, aj keby skutočne k takejto situácii došlo, je potrebné v tomto smere skonštatovať, že súd pozná právo (*iura novit curia*), čo sa v zásade vzťahuje aj na znalosť ustálenej súdnej praxe, preto predsedníčka senátu skutočne nebola povinná od obvineného ním predkladané judikáty prevziať. Z tohto pohľadu nešlo potom o situáciu majúcu vplyv na práva a povinnosti obvineného, či zákonnosť akýchkoľvek dovtedy vykonaných dôkazov, preto nezaznamenanie tejto časti priebehu verejného zasadnutia, aj keby snáď k nemu došlo, nemalo žiaden negatívny dopad na postavenie obvineného a jeho práva.

Preto týmito námietkami obvinený dovolací dôvodov plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný nenaplnil.

Vo vzťahu k námietkam obvineného, že sudkyňa okresného súdu použila nevhodné záznamové zariadenie na zvukový záznam priebehu hlavného pojednávania, a to diktafón, ktorý len priestorovo zaznamenáva zvuk a neumožňuje individuálnu identifikáciu osôb, ktorých prednes zachytáva, je potrebné uviesť, že zo zápisnic o hlavnom pojednávaní vykonávanom okresným súdom plynie, že sudkyňa súdu prvého stupňa na začiatku každého pojednávacieho dňa hlavného pojednávania vyhlásila uznesenie podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku s tým, že zápisnica o hlavnom pojednávaní sa bude vyhotovovať diktátom samosudkyne a zároveň bude vyhotovovaný zvukový záznam hlavného pojednávania podľa § 61a Trestného poriadku.

Na tomto mieste si je nutné uvedomiť, že zvukový záznam hlavného pojednávania podľa § 61a Trestného poriadku sa vyhotovuje vždy, bez ohľadu na formu zápisnice o hlavnom pojednávaní a popri nej. Preto na jeho vyhotovenie postačuje aj diktafón použitý sudkyňou okresného súdu (jednotlivé osoby a ich výpovede alebo iné prednesy sú zachytené v zápisnici o hlavnom pojednávaní, ktorá umožňuje ich individuálnu identifikáciu). Diktafón vyhotovujúci zvukový záznam neumožňujúci identifikáciu osôb, ktorých prednes zaznamenáva, len priestorovo zaznamenávajúci zvuk, nie je vhodný na účely vyhotovenia zápisnice podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku (nie na záznam podľa § 61a Trestného poriadku, na účely ktorého je postačujúci), teda za situácie, že zápisnica o hlavnom pojednávaní sa diktovaním predsedu senátu alebo samosudcu nevyhotovuje, čo však nie je, ako to už bolo vyššie naznačené, prípad prejednávanej veci, keďže z hlavného pojednávania vykonávaného okresným súdom bola vyhotovovaná zápisnica diktovaním sudkyne okresného súdu.

Takýmto postupom súdu prvého stupňa teda nedošlo k žiadnemu pochybeniu. Len pre úplnosť v tomto smere najvyšší súd dodáva, že Metodický pokyn č. 1/2006, na ktorý sa obvinený odvolával bol medzičasom zrušený.

Pokiaľ obvinený namietal, že napriek jeho žiadosti o poskytnutie kompletného spisového materiálu na hlavnom pojednávaní 11. novembra 2019 mu neboli doručené zvukové záznamy a prepisy zvukových záznamov, ktoré podľa jeho názoru tvoria súčasť spisu, sa žiada uviesť, že obvinený na dotknutom hlavnom pojednávaní poskytnutie kópií zvukových záznamov hlavného pojednávania nežiadal.

Podľa § 56 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy zvukový záznam z pojednávania sa uchováva na nosiči dát, ktorý sa po skončení súdneho pojednávania pripojí k súdnemu spisu, alebo sa v súdnom spise urobí poznámka, kde je zvukový záznam uložený.

Z citovaného ustanovenia je teda zrejmé, že zvukový záznam hlavného pojednávania môže, ale nemusí

byť súčasťou spisu, pričom podľa prevažujúcej praxe všeobecných súdov súčasťou spisu nie je. Preto pokiaľ obvinený žiadal kompletný spisový materiál bez upresnenia, že žiada aj zvukové záznamy, ktoré evidentne súčasťou spisu v prejednávanej veci nie sú, ich neposkytnutím sa okresný súd nedopustil žiadneho pochybenia a porušenia práv obvineného.

Zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva povinnosť okresného súdu vyhotovovať prepisy zvukového záznamu hlavného pojednávania vyhotovované podľa § 61a Trestného poriadku a tieto zasielať stranám v konaní (nejde o vyhotovovanie zápisnice o hlavnom pojednávaní iným vhodným záznamovým zariadením podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku, napokon aj v takomto prípade sa záznam prepisuje, len ak to predseda senátu nariadi).

Navyše aj keby snád obvinený zvukový záznam z hlavného pojednávania skutočne požadoval a okresný súd by mu ho neposkytol, k tomu sa žiada uviesť, že obvinený v dôvodoch podaného dovolania nenamietal žiadne konkrétne chyby majúce vplyv na jeho postavenie alebo na zákonnosť vykonaného dokazovania, z obsahu spisu a jednotlivých zápisníc o hlavnom pojednávaní pritom neplynie, že by obvinený alebo jeho obhajca namietali protokoláciu priebehu hlavného pojednávania sudkyňou okresného súdu, alebo že by sa domáhali opravy zápisníc postupom podľa § 60 Trestného poriadku, preto ani prípadné neposkytnutie zvukového záznamu hlavného pojednávania napriek jeho žiadosti, za účelom „prekontrolovania“ si jeho súladu so zápisnicami o hlavnom pojednávaní v písomnej podobe, bez uvedenia konkrétnych námietok vzbudzujúcich oprávnené pochybnosti o správnosti postupu okresného súdu a bez konštatovania zásadného dopadu takéhoto postupu súdu prvého stupňa na postavenie obvineného a jeho práva, nenaplnia žiaden dovolací dôvod, a to ani podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Ani týmito námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania

podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Obvinený bol v úvode označeným rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019 (teda pred novelou realizovanou zákonom č. 214/2019 Z. z.), pričom s takto ustáleným právnym posúdením zisteného skutku sa krajský súd, ako to vyplýva z jeho uznesenia, v plnom rozsahu stotožnil.

Prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019 sa dopustí ten kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak väčšiu škodu, pričom väčšou škodou sa podľa § 125 ods. 1, veta prvá a druhá, Trestného poriadku rozumie suma prevyšujúca desaťnásobok sumy 266,- Eur, teda 2.660,- Eur.

Z obsahu skutku tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a pojal do takzvanej skutkovej vety svojho rozsudku, a s ktorým sa krajský súd bezo zmeny stotožnil, v podstate plynie, že obvinený dňa 20. októbra 2016, počas návštevy v rodinnom dome v Y.-R., využil nepozornosť poškodenej G. Y. a z kabelky, nachádzajúcej sa na vešiaku v chodbe uvedeného rodinného domu, jej odcudzil obálku s finančnou hotovosťou vo výške 13.000,- Eur.

Vyššie popísané ustálené konanie nepochybne napĺňa znaky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, preto súd prvého stupňa zistený skutkový stav správne právne posúdil.

Obvinený v podanom dovolaní v zásade žiadne námietky, ktoré by bolo možné podradiť pod vyššie uvedený dovolací dôvod [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] ani neuviedol.

Námietky dovolateľa sa týkali nespokojnosti so zisteným skutkovým stavom poskytujúc vlastné skutkové závery a hodnotením vykonaných dôkazov, ktoré však nie je dovolací súd, vzhľadom na jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdmi nižšieho stupňa plynúcu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i), text za bodkočiarkou, Trestného poriadku, oprávnený, ako to už bolo vyššie uvedené, preskúmavať a ani meniť. Uvedenými námietkami sa obvinený v zásade dožadoval „iba“ iného hodnotenia vykonaných dôkazov podľa svojich predstáv, teda v zásade zmeny zisteného skutkového stavu vo svoj prospech, čo však dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z už vyššie uvedených dôvodov nenapĺňa. Pričom skutkového charakteru sú aj námietky obvineného vo vzťahu k porušeniu zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ (in dubio pro reo). Vzhľadom na to, že vina obvineného bola vyslovená právoplatným rozhodnutím príslušného súdu, nedošlo ani k porušeniu prezumpcie nevinu obvineného.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený zjavne ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený H. M. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.